

Forfatter: Drachmann, Holger

Titel: Jakobsstigen

Citation: Drachmann, Holger: "Jakobsstigen", i Drachmann, Holger: *Samlede poetiske Skrifter*, 1906-1909, s. 489. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-drachmann08tom-shoot-workid57649/facsimile.pdf> (tilgået 17. april 2024)

Anvendt udgave: Samlede poetiske Skrifter

VI

O lær mig Du, som stedse mig omsvæver
 Skønt fjernet fra min Vej i Rum og Tid,
 Lær mig at tie, naar min Læbe hæver,
 At smile, naar min Sjæl er stedt i Strid;
 Lær mig den tillidsfuldes Munterhed,
 Lær mig at kunne le som den, der véd
 At Lykken venter ham, naar han kan vente:
 Belær mig om den Ejendom, jeg har,
 Om Kapitalen ingen fra mig ta'r ...
 Lær mig at leve nøjsomt af dens Rente!

O lær mig Du, som aldrig Dig beklaged,
 Hvor tidt mit Ilsind voldte Dig et Saar,
 Lær mig at tage ydmyg imod Slaget,
 Som Skæbnen — eller Menneskene slaar;
 Og lær mig, stolt selv under ydmygst Stand,
 Hvor meget Hjertet, naar det elsker, kan
 Af Sorgers Tryk og Kummers Byrder bære:
 Lær mig, at Hjertets Offervillighed
 Er grænseløs — naar det sig elsket véd ...
 O lær mig Taalmod — at jeg alt kan lære!

Jakobsstigen.

Jeg drømte, jeg var død — bag efter Dig,
 Og op til Himlen fo'r jeg, til St. Peder,
 Og banked ydmygt paa. Han knurrede: Nej!

Jeg kiggede skuffet gennem Porten ind
 Og saa' den tidtommeldte Jakobsstige,
 Hvis Top hensemældet i et Straaleskin.

Ad Trinene steg Engle op og ned;
 Ved Foden stod en bleg, sørgmodig Pige,
 Som vendte sig og hen mod Porten skred ...

Aa, Himmell! det var Dig! Jeg huggede Hæl,
 Jeg stemmed Knæ mod Portens Gittertræmmer,
 Indtil St. Peder raabte: Stille, Sjæl! —